

Na kapitola 3.

[1] Běda městu, jež se brodí v krvi! Je samá přetvářka, je plná loupeží, kořistění nebere konce. [2] Slyš! Bičů svist, dunění kol! Dusot koní, hřmot vozby! [3] Útok jezdců, zášlehy mečů, blýskání kopí! Přemnoho skolených, hromady mrtvých těl, bezpočet mrtvol, až přes ně klopýtají! [4] To všechno pro mnohá smilstva Nevěstky, přesvědčné mistryně kouzel. Svým smilstvem kupčí s pronárodů, svými kouzly kupčí s čeleděmi. [5] Chystám se však na tebe, je výrok Hospodina zástupů. Až přes tvář ti vyhrnu sukni a ukáži tvou nahotu pronárodům, královstvím tvou hanbu. [6] Nakydám na tebe neřád, potupím tě, postavím na pranýř. [7] Kdokoli tě spatří, prchne od tebe. Řekne: "Ninive propadlo záhubě, kdo se nad ním ustrne?" Kde vyhledám ty, kdo by tě potěšili? [8] Jsi snad lepší, než byly Théby Amónovy, trůnící mezi proudy, obklopeny vodami? Moře jim bylo valem, jejich hradby se zdvihaly z moře. [9] Kúš tak mocný, Egypt nekonečný, Pút i Lúbim byly tvými pomocníky. [10] I Théby byly přesídleny, odešly do zajetí. Jejich nemluvnata byla drcena na rozích všech ulic; o jejich slavné se losovalo, všichni jejich velmožové byli spoutáni řetězy. [11] I ty se opojíš a budeš omámeno. I ty budeš hledat záštitu před nepřítelem. [12] Všechny tvé pevnosti však budou jako fíkovníky s ranými plody: až se jimi zatřese, spadnou do úst tomu, kdo je chce jíst. [13] Tvůj lid uprostřed tebe jsou baby. Brány tvé země se dokořán otevřou tvým nepřítelům, tvé závory pozře oheň. [14] Navaž si vodu, než budeš obleženo! Zpevni svá opevnění! Šlapej jílu, hněť hlínu, chop se formy na cihly! [15] Oheň tě tam pozře, vytne meč, pozře tě jako brouci. Byť vás bylo spousta jako brouků, byť vás bylo spousta jako kobylek, [16] byť tvých překupníků bylo víc než nebeských hvězd, brouci se vykuklí a odlétnou. [17] Tvoji strážci jsou jak kobyly, tvoji úředníci jak hejna sarančat: v zimním čase zalezou do škvír zidek, ale jak vysvitne slunce, ulétnou a nevíš, kam se poděly. [18] Již dřímou tvoji pastýři, asyrský králi, ulehli tvoji vznešení. Tvůj lid je rozehán po horách, nikdo jej neshromáždí. [19] Nikdo neošetří tvé těžké poranění, bolestná zůstane tvá rána. Všichni, kdo o tobě uslyší, zatleskají nad tebou v dlaně. Vždyť na koho nedoléhala bez přestání tvá zloba?